

Ljubav ili ljubomora

Na putu kroz ljudska iskustva, naročito u polju međuljudskih odnosa, sreli smo se puno puta s ljubavlju i ljubomorom. I činilo nam se možda da su povezane kao svjetlo i sjena.

U hrvatskom jeziku riječ ljubomora označava negaciju ljubavi, nešto što ubija ljubav. Ali iako je ljubomora bila neugodno iskustvo kojega smo se željeli, ili bar mislili da treba riješiti ona nas je i dalje pratila – kao sjena, vezana sa svakom našom željom.

Vremenom smo postali tragatelji i na putu samospoznaje došli do uvida o dva stanja postojanja, dva životna polja.

Jednoga Božanskoga – stvarnoga, koji je punina, savršenstvo, harmonija – ljubav;

I drugoga – prolaznoga u komu je narušen zakon ravnoteže između davanja i primanja – zakon vječne obnove, zakon ljubavi.

U tom drugom postoje prividno odvojeni entiteti, nesvjesni svoje biti i jedinstva života koji ih omogućavaju, božanske energije prvobitnoga polja.

Drugi je bio poznato iskustvo, prvi poput slutnje, prasjetanja, davno izgubljenog raja.

S probušenom težnjom odlučili smo krenuti putem koji vodi u ono prvo, prvobitno stanje postojanja, u središte vječne vatre svijesti, gdje nema sjene.

Ali kako taj put vodi direktno kroz nas na njemu smo se opet morali sresti s mnogim sjenama između u ostaloga, s ljubomorom.

Jer sve dok je u ovomjaku božanski princip latentan, dok vatra božanske svijesti nije ponovno postala njegovo središte, ovaj je i sam poput nestvarne sjene.

Osjeća se odbijen, zapostavljen i želi sve zadržati za sebe, jer nije svjestan da je on sam sebe odbacio i izbacio iz božanske struje i da je upravo u želji da sve zadrži za sebe, sve izgubio.

On samo osjeća da mu nešto bitno nedostaje. Ne zna što je to, ali manjak koji osjeća mora nekim nadomjestiti. Što je ovaj manje svjestan, to više svoj život projicira izvan sebe.

Tako je i ljubomora jedna od posljedica nesvjesnoga načina života, projiciranja prema van i neispunjenog očekivanja od drugih da ispune našu prazninu.

U osnovi osjeća ljubomora je strah da smo manje vrijedni, da nešto s nama nije u redu, i da zato netko drugi dobiva ono što mi želimo. Tu je jedan od ključnih elemenata i percepcija da je sve ograničeno – tako i ljubav i pažnja – nema ih dovoljno za sve. Reakcija na osjećaj manje vrijednosti je često ljutnja na osobu koja nam „oduzima“ ljubav, željenu stvar, a često i na osobu koju pažnju želimo.

Mješavinu osjeća straha, ljutnje i tuge ovogjaka ego, lažno jastvo, mentalno pretvara u svoju osobnu dramu uz pomoć

koje dalje u?vrš?uje svoj osje?aj postojanja. Tako se privid dalje hrani prividom.

Dok se u jednoj to?ki puta samospoznaje, iskreno i otvoreno ne zapitamo, zašto želimo to što želimo?

Zašto želimo biti nekome jedinstveni i posebni?

Što to zapravo želimo dobiti od drugoga?

Što nam netko uop?e može dati? Ili oduzeti?

To nas vra?a na po?etak, po?etak koji ujedno krije i kraj našega problema.

Vra?a nas na izvor svega.

Na podjelu jednoga na dvoje, na mnoštvo.

Na zabludu odvojenoga postojanja samo zato što nam se ?ini da se kre?emo, mislimo i osje?amo neovisno. Zbog rascjepa između srca i glave, zbog izgubljene veze s jednim Duhom, koji sve povezuje.

Ali u nama je skrivena istina i koliko god dugo bila zanemarena, probija se poslije brojnih iskustava koja nam stalno poru?uju da je nešto krivo u našoj polaznoj pretpostavci i da se moramo vratiti odakle smo došli.

Sve nas uvijek vodi k nama samima da bi nas oslobodilo od onog lažnog dijela nas, koji smo sami stvorili i koji nas sada drži zarobljenima.

To je sjena iz koje nastaju osje?aji odvojenosti, pa onda i zavisti i ljubomore. To je odvojeno jastvo ili ego, koje nam život ?ini kompliciranim i o?ekuje od drugih da u?ine za nas ono što samo mi sami možemo za sebe u?initi.

Bez ega život postaje lak i jednostavan.

Spontana radost i jednostavnost jesu autenti?na obilježja ljudske prirode.

Da bismo ih oslobodili zahvata sjene moramo utihnuti i spremno u pomirenju promatrati i prihva?ati sebe i sve ono što ?ini naš svijet.

Upravo ta naša sposobnost da u unutarnjem udubljenju promatramo sve kretanje je put na koji je Buda ukazivao, kao na put oslobo?enja od slijepog slije?enja nesvjesnih impulsa, navika i konvencija. To je na?in da oslobodimo istinsko bi?e obmana ?ulnoga svijeta.

To je uvjet da se božansko sjeme u nama poveže sa strujom božanske energije ljubavi i vrati prvobitnomu stanju postojanja.

Na tom putu i ljubomora gubi temelje svoga postojanja.

Raste svijest da ono što nastane mora i nestati i da to nije dio mene. Kako naš osje?aj vezanosti za identitet s ljudskim tijelom blijedi, više ne vidimo sebe kao izolirani, odvojeni entitet izgubljen u tajanstvenom, zastrašuju?em univerzumu. Ne osje?amo se njime preplavljeni, pokušavaju?i prona?i neki njegov djeli? koji ?emo prigrabiti i osjetiti se sigurnim.

Tada se bližimo istini, svjetlu bez sjene – u središtu božanske vatre.

Source:

<https://www.lectoriumrosicrucianum.hr/hr/artikel/ljubav-ili-ljubomora>